

“मीठे बच्चे – देवताहरू भन्दा पनि उत्तम कल्याणकारी जन्म तिमी ब्राह्मणहरूको हो किनकि तिमी ब्राह्मणहरू नै बाबाको सहयोगी बन्छौ।”

प्रश्न:- अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई कुनचाहिँ सहयोग गर्छौ? सहयोगी बच्चाहरूलाई बाबाले के पुरस्कार दिनु हुन्छ?

उत्तर:- बाबाले पवित्रता र शान्तिको राज्य स्थापना गरिरहनु भएको छ। हामीले उहाँलाई पवित्रताको सहयोग गर्छौ। बाबाले जुन यज्ञको रचना गर्नु भएको छ, त्यसको हामीले सम्हाल गर्छौ, अवश्य बाबाले हामीलाई पुरस्कार दिनु हुन्छ। संगममा नै हामीलाई धेरै ठूलो पुरस्कार प्राप्त हुन्छ। हामी सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्ने त्रिकालदर्शी बन्छौ र भविष्यमा गद्दीनशीन बन्छौ, यही पुरस्कार हो।

गीत:- पितृ मातृ सहायक स्वामी सखा...

ओम् शान्ति। यो कसको महिमा हो? यो हो परमप्रिय परमपिता परमात्माको महिमा, जसको नाम शिव हो। उहाँको नाम पनि उच्च भन्दा उच्च छ र धाम पनि उच्च भन्दा उच्च छ। परमपिता परम आत्माको पनि अर्थ हो– सबैमा उच्च भन्दा उच्च आत्मा। अरू कसैलाई पनि परमपिता परमात्मा भनिदैन। उहाँको महिमा अपरम्पार छ। यस्तो भन्छन्– यति धेरै महिमा छ जसको पार पाउन सकिदैन। ऋषि-मुनिहरूले पनि हामी यसको पार पाउन सक्दैनौं भन्थे। तिनीहरूले पनि नेति-नेति भन्दै आएका छन्। अहिले बाबा स्वयं आएर आफ्नो परिचय दिनु हुन्छ। किन? बाबाको परिचय त हुनु पर्छ नि। नत्र बच्चाहरूलाई परिचय कसरी प्राप्त हुन सक्छ? उहाँ यस धर्तीमा नआएसम्म अरू कसैले पनि उहाँको परिचय दिन सक्दैन। जब फादर सोज सन, तब सन सोज फादर। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– मेरो पनि पार्ट निश्चित हुन्छ। मैले नै आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनु पर्छ। साधु-सन्तले पनि गायन गरिरहन्छन्– पतित-पावन सीताराम आउनुहोस् किनकि रावण राज्य हो, रावण पनि कुनै कम छैन। सारा दुनियाँलाई तमोप्रधान पतित कसले बनायो? रावणले। फेरि पावन बनाउनेवाला समर्थ राम हुनु हुन्छ। आधा कल्प रामराज्य हुन्छ र आधा कल्प रावणको पनि राज्य चल्छ। रावण के हो, यो कसैले पनि जान्दैनन्। वर्ष-वर्ष जलाइरहन्छन्। तर पनि रावणको राज्य चलिरहन्छ। कहाँ जल्छ र! मनुष्यले भन्छन्– परमात्मा समर्थ हुनु हुन्छ भने रावणलाई राज्य गर्न किन दिनु हुन्छ? बाबा सम्झाउनु हुन्छ– यो नाटक हो हार जितको खेल, नर्क र स्वर्गको। यहाँ नै सबै खेल बनेको छ। यो नै बनिबनाउ ड्रामा हो। यस्तो होइन, परमपिता सर्वशक्तिमान हुनु हुन्छ भने खेल पूरा हुनु भन्दा पहिले आउनु हुन्छ वा आधा खेललाई नै बन्द गर्न सक्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– जब सारा दुनियाँ पतित हुन्छ तब म आउँछु, त्यसैले शिवरात्रि पनि मनाउँछन्। शिवाय नमः पनि भनिन्छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरलाई फेरि पनि देवता नमः भनिन्छ। शिवलाई परमात्मा नमः भनिन्छ। शिव के यस्तै हुनु हुन्छ त, जस्तै बबुलनाथमा या सोमनाथका मन्दिरमा छ? के परमपिता परमात्माको यति ठूलो रूप छ? वा आत्माको सानो, बाबाको ठूलो छ? प्रश्न उठ्न सक्छ। जसरी यहाँ सानोलाई बच्चा, ठूलोलाई पिता भनिन्छ, त्यस्तै परमपिता परमात्मा अन्य आत्माहरू भन्दा ठूला अनि हामी आत्माहरू चाहिँ साना छौं त? होइन। बाबा सम्झाउनु हुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! मेरो महिमा गर्छौ, भन्छौ– परमात्माको महिमा अपरम्पार छ। मनुष्य सृष्टिका बीज हुनु हुन्छ, पितालाई बीज भनिन्छ नि। उहाँ रचयिता हुनु हुन्छ। अरू जो सबै वेद, उपनिषद्, गीता, यज्ञ, तप, दान, पुण्य... यी सबै हुन् भक्तिका सामग्री। यिनको पनि आफ्नो समय हुन्छ। आधा कल्प भक्तिको, आधा कल्प ज्ञानको। भक्ति हो ब्रह्माको रात, ज्ञान हो ब्रह्माको दिन। यो शिवबाबाले तिमीलाई सम्झाउनु हुन्छ, उहाँको आफ्नो शरीर त छैन। भन्नुहुन्छ– म तिमीलाई फेरि राजयोग सिकाउँछु राज्य भाग्य दिलाउनको लागि। अब ब्रह्माको रात पूरा हुन्छ, त्यही धर्म ग्लानिको समय आइसकेको छ। सबै भन्दा धेरै ग्लानि कसको गर्छन्? परमपिता परमात्मा शिवको। लेखिएको छ नि, यदा यदा हि... यस्तो होइन, मैले कल्प पहिले कुनै संस्कृतमा ज्ञान दिएको थिएँ। भाषा त यही हो। जब देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नेको ग्लानि हुन्छ, मलाई ढुङ्गा-माटोमा लगेर राखिदिन्छन्, तब म आउँछु। जसले विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ, पतितलाई पावन बनाउनु हुन्छ, उहाँको कति ग्लानि गरेका छन्।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- भारत सबै भन्दा प्राचीन खण्ड हो, जुन कहिल्यै पनि विनाश हुँदैन। सत्ययुगमा लक्ष्मी-नारायणको राज्य पनि यही हुन्छ। यो राज्य पनि स्वर्गका रचयिताले नै दिनु भएको हो। अहिले त त्यही भारत पतित भएको छ, तब फेरि म आउँछु। त्यसैले उहाँको महिमाको गायन गरिन्छ शिवाय नमः। यस बेहदको ड्रामामा हर एक आत्माको पार्ट निश्चित छ, जुन दोहोरिन्छ। जसबाट नै कुनै टुक्रा निकालेर हदको नाटक बनाउँछन्। अहिले हामी ब्राह्मण हौं फेरि देवता बन्नेछौं। यो हो ईश्वरीय वर्ण। यो हो तिमी ८४ औं जन्मको पनि अन्त्य। यसमा तिमीलाई चारै वर्णको ज्ञान छ, त्यसैले ब्राह्मण वर्ण सबै भन्दा उच्च हो। तर महिमा वा पूजा देवताहरूको हुन्छ। ब्रह्माको पनि मन्दिर छ तर कसैलाई पनि थाहा छैन- यिनमा परमात्मा आएर विश्वलाई स्वर्ग बनाउनु हुन्छ। जब स्थापना भइरहेको छ भने विनाश पनि हुनु पर्छ, त्यसैले भन्दछन् रुद्र ज्ञान यज्ञबाट विनाश ज्वाला निस्कियो।

अहिले उहाँ बाबाले नै बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु भएको छ- प्यारा बच्चाहरू! अहिले तिमी यो अन्तिम जन्म हो, म तिमीलाई फेरि स्वर्गको वर्सा दिन आएको छु। तिमी हक छ, तर जो मेरो श्रीमत्तमा चल्छन् उनीहरूलाई मैले स्वर्गको पुरस्कार दिनेछु। उनीहरूलाई पनि शान्ति पुरस्कार आदि प्राप्त हुन्छ। तर बाबाले त तिमी सबैलाई स्वर्गको पुरस्कार दिनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ मैले लिन्न। मैले तिमीद्वारा स्थापना गराउँछु अनि तिमीलाई नै दिन्छु। तिमी हौं शिव बाबाको नाति-नातिना, ब्रह्माका सन्तान। यति धेरै बच्चाहरू त प्रजापिता ब्रह्माले मात्र गोदमा लिन सक्छन् हैन! यो ब्राह्मण जन्म तिमी सबै भन्दा उत्तम जन्म हो। यो कल्याणकारी जन्म हो। देवताहरूको जन्म वा शूद्रहरूको जन्म कल्याणकारी होइन। यो तिमी जन्म धेरै कल्याणकारी छ किनकि बाबाको सहयोगी बनेर सृष्टिमा पवित्रता, शान्ति स्थापना गर्छौं। ती इनाम दिनेहरूले कहाँ जानेका छन् र। उनीहरूले त कुनै अमेरिकन आदिलाई दिन्छन्। बाबाले फेरि भन्नुहुन्छ- जो मेरो सहयोगी बन्छ म उसलाई पुरस्कार दिनेछु। पवित्रता भयो भने सृष्टिमा शान्ति, सम्पन्नता पनि हुन्छ। यो त वेश्यालय हो। सत्ययुग हो शिवालय, शिवबाबाले स्थापना गर्नु भएको हो। साधु संन्यासीहरू हठयोगी हुन्, हजारौं पटक गीता महाभारत पढे पनि गृहस्थ धर्मावलम्बीहरूलाई सहज राजयोग सिकाउन त सक्दैनन्। उहाँ त सबैका बाबा हुनु हुन्छ। बाबाले सबै धर्मावलम्बीहरूलाई भन्नुहुन्छ- आफ्नो बुद्धियोग एक म सँग लगाऊ। म पनि सानो बिन्दु हुँ, त्यति ठूलो छैन। जस्तो आत्मा, म परमात्मा पनि त्यस्तै छु। आत्मा पनि यहाँ भृकुटीका बीचमा रहन्छ। त्यति ठूलो हुने भए यहाँ कसरी बस्न सक्छ। म पनि आत्मा जस्तै छु। म केवल जन्म-मरण रहित सदा पावन छु तर आत्माहरू जन्म-मरणमा आउँछन्। पावनबाट पतित र पतितबाट पावन बन्छन्। अहिले फेरि पतितलाई पावन बनाउनको लागि बाबाले यो रुद्र ज्ञान यज्ञ रचनु भएको छ। यसपछि सत्ययुगमा कुनै यज्ञ हुँदैन। फेरि द्वापरबाट अनेक प्रकारका यज्ञहरू गरिरहन्छन्। यो रुद्र ज्ञान यज्ञ सारा कल्पमा एकै पटक रचना गरिन्छ, यसमा सबैको आहुति पर्छ। फेरि कुनै यज्ञको रचना गरिन्न। कुनै आपत आयो भने मात्र यज्ञको रचना गरिन्छ। वर्सा भएन वा अरू कुनै आपत पर्यो भने यज्ञ गर्छन्। सत्ययुग-त्रेतामा त कुनै आपद पर्दैन। यति बेला अनेक प्रकारका आपद-विपद आइ पर्छन्। त्यसैले सबै भन्दा महान् सेठ (मालिक) शिवबाबाले यज्ञ रचना गराउनु भएको छ। त्यसैले सुरुबाटै साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। कसरी सबै आहुति हुन्छन्, कसरी विनाश हुन्छ, पुरानो दुनियाँ चिहान बन्छ। त्यसैले यो पुरानो दुनियाँतिर किन मन लगाउने, तिमी बच्चाहरूले पुरानो दुनियाँको संन्यास गर्छौं। ती संन्यासीहरूले त केवल घरबारको संन्यास गर्छन्। तिमीले त घरबार छोड्नु पर्दैन। यहाँ गृहस्थ व्यवहार सम्हाल्दा सम्हाल्दै पनि यसबाट केवल ममत्व तोड्नु छ। यी सबै मरे जतिकै छन्, त्यसतिर के मन लगाउने? यो त मुर्दाहरूको दुनियाँ हो, त्यसैले भन्छु- स्वर्गलाई याद गर, स्मशानको किन याद गर्छौं?

बाबा पनि माध्यम (दलाल) बनेर तिमी बुद्धिको योग आफू सँग लगाउनु हुन्छ। भन्छन् हैन- आत्मा-परमात्मा अलग रहे बहुकाल... यो महिमा पनि उहाँको हो। कलियुगी गुरुलाई पतित-पावन भन्न सकिदैन। तिनीहरूले सद्गति त गर्ने सक्दैनन्। हो शास्त्र सुनाउँछन्, क्रिया-कर्म गराउँछन्। शिवबाबाको कुनै टिचर, गुरु छैनन्। बाबाले त भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई स्वर्गको वर्सा दिन आएको हुँ। चाहे सूर्यवंशी बन, चाहे चन्द्रवंशी बन। त्यो कसरी बनिन्छ, लडाईंद्वारा? होइन। न लक्ष्मी-नारायणले लडाईं गरेर राज्य लिए, न राम-सीताले। तिनीहरूले अहिले यतिखेर माया सँग लडाईं गरेका छन्। तिमी गुप्त योद्धा हौ, त्यसैले तिमी शक्ति सेनालाई कसैले पनि जान्दैन। तिमी योगबलबाट सारा विश्वको मालिक बन्छौ। तिमीले नै विश्वको राजाई गुमायो फेरि तिमीले नै अहिले पाइरहेका छौ। तिमीहरूलाई पुरस्कार दिनेवाला बाबा हुनु हुन्छ। अहिले जो बाबाको सहयोगी बन्छन् उनलाई नै

आधाकल्पको लागि शान्ति, सम्पन्नताको पुरस्कार प्राप्त हुन्छ। बाबाले सहयोगी उसैलाई भन्नुहुन्छ जो अशरीरी बनेर बाबालाई याद गर्छन्, स्वदर्शन चक्र घुमाउँछन् शान्तिधाम, स्वीट होम (परमधाम) र प्यारो राजधानीलाई याद गरेर पवित्र बन्छन्। कति सहज छ। हामी आत्माहरू पनि तारा हौं। हाम्रो बाबा परमात्मा पनि तारा हुनु हुन्छ। उहाँ त्यति ठूलो हुनु हुन्छ। ज्योतिर्बिन्दु ताराको पूजा कसरी हुन सक्छ? त्यसैले पूजा गर्नको लागि यति ठूलो बनाइदिएका छन्। पूजा त सबै भन्दा पहिला बाबाको नै हुन्छ, पछि अरुको हुन्छ। लक्ष्मी-नारायणको कति पूजा हुन्छ। तर यिनीहरूलाई त्यस्तो बनाउने को? सबैका सद्गतिदाता बाबा। बलिहारी उहाँ एकै हो। उहाँको जन्म जयन्ती हीरा तुल्य छ। अरु सबैका जन्म कौडीतुल्य छन्। शिवाय नमः- यो उहाँको यज्ञ हो, तिमी ब्राह्मणहरूद्वारा रचना गराइएको छ। भन्नुहुन्छ- जसले मलाई शान्ति सम्पन्नता स्थापना गर्न सहयोग गर्छन् उनीहरूलाई धेरै फल दिन्छु। ब्राह्मणहरूद्वारा यज्ञ रचाउनु भएको छ भने दक्षिणा त दिइन्छ नै। यति महान् यज्ञ रचना गरिएको छ। अरु कुनै पनि यज्ञ यति धेरै समय रहँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ- जसले जति मलाई सहयोग गर्नेछ त्यति पुरस्कार दिन्छु। सबैलाई पुरस्कार दिने म नै हुँ। मैले केही लिन्न, सबै तिमीलाई दिन्छु। अहिले जसले गर्छ उसैले पाउँछ। अलिकति मात्रै सहयोग गरेमा प्रजा बन्छ। गान्धीलाई पनि जसले सहयोग गरे उनै राष्ट्रपति, मन्त्री आदि बने नि। यो त हो अल्पकालको सुख। बाबाले त तिमीलाई सारा आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिएर आफू समान त्रिकालदर्शी बनाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ- मेरो जीवनी जान्नाले तिमी सबैथोक जान्दछौ। संन्यासीहरूले कहाँ यो ज्ञान दिन सक्छन् र! उनीहरूबाट वर्सा के मिल्छ। उनीहरूले त गद्दी पनि एक जनालाई मात्र दिन्छन्। अरुलाई के प्राप्ति हुन्छ? बाबाले त तिमीहरू सबैलाई गद्दी दिनु हुन्छ। कति निष्काम सेवा गर्छु, तिमीहरूले त मलाई ढुङ्गा-माटोमा राखेर कति ग्लानि गरेका छौ। यस्तो पनि ड्रामा बनेको छ। जब कौडी जस्तो बन्छौ तब तिमीलाई हीरा जस्तो बनाउँछु। मैले त अनगिन्ति पटक विश्वलाई स्वर्ग बनाएको छु तर मायाले नर्क बनाएको छ। अहिले यदि प्राप्ति गर्ने हो भने बाबाको सहयोगी बनेर सच्चा पुरस्कार लेऊ। यसमा पवित्रता मुख्य छ।

बाबाले संन्यासीहरूको पनि महिमा गर्नुहुन्छ- तिनीहरू पनि राम्रो छन्, जो पवित्र रहन्छन्। उनले पनि विश्वलाई थाम्छन् (गिर्नबाट बचाउँछन्)। नत्र थाहो छैन के हुने थियो। अब विश्वलाई स्वर्ग बनाउने हो भने घर गृहस्थमा रहेर पनि अवश्य पवित्र बन्नु पर्छ। बापदादा दुवैले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ। शिवबाबाले पनि यी पुरानो जत्ताको सहयोगद्वारा बच्चाहरूलाई राय दिनु हुन्छ। नयाँले लिन सक्दैनन्। बाबा माताका गर्भमा त आउनु हुन्छ। पतित दुनियाँ, पतित शरीरमा नै आउनु हुन्छ, यो कलियुगमा छ घोर अन्धकार। घोर अँध्यारोलाई उज्यालो बनाउनु छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यो बेहदको दुनियाँलाई दिलबाट संन्यास गरेर आफ्नो ममत्व मेटाइदिनु छ। यसमा मन लगाउनु छैन।

२) बाबाको सहयोगी बनेर पुरस्कार लिनको लागि- १. अशरीरी बन्नु छ, २. पवित्र रहनु छ, ३. स्वदर्शन चक्र घुमाउनु छ, ४. प्यारो परमधाम (स्वीट होम) र मीठो राजधानीलाई याद गर्नु छ।

वरदान:- जीवनमा दिव्य गुणहरूको फूलबारीद्वारा प्रसन्नताको अनुभव गर्ने सदा खुशी भव सदा प्रसन्न अथोत् भरपुर, सम्पन्न। पहिला काँडाको जङ्गलमा जीवन थियो, अहिले फूलहरूको खुशीहालीमा आइपुग्यौ। सधैं जीवनमा फूलहरूको फूलबारी लगाइएको छ। त्यसैले जति पनि तिम्रो सम्पर्कमा आउँछन्, उनलाई दिव्यगुणहरूको फूलको सुगन्ध आइरहन्छ, खुशहाल देखेर अरु पनि खुशी हुन्छन्, शक्तिको अनुभव गर्नेछन्। प्रसन्नताले अरुलाई पनि शक्तिशाली बनाएर खुशीमा ल्याउँछ। त्यसैले तिमीले भन्दछौ- हामी सदा खुशी छौं।

स्लोगन:- मास्टर सर्वशक्तिमान त्यो हो जसले मायाको स्वरूप देखि डराउनुको सट्टा त्यस सँग खेल्छ।